

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	9
คำนำผู้เขียน	12
ตอนที่ 1 : ความแค้นของจินตะหรา	15
ตอนที่ 2 : ตึกตาของอิเหนา	23
ตอนที่ 3 : จินตะหราบ้าเลือด	31
ตอนที่ 4 : ปันหยีสติแตก	41
ตอนที่ 5 : อิเหนาพบจินตะหรา	51

ตอนที่ 6 : อีเหนาทราบความ	61
ตอนที่ 7 : อีเหนาตามหาจิ้นตะหระ	73
ตอนที่ 8 : อีเหนาพบกำบุจิ้นตะหระ	83
ตอนที่ 9 : And they lived happily ever after	93
เรื่องย่ออีเหนาไทย	101
เครดิตภาพ	114
เกี่ยวกับผู้เขียน	116

คำนำสำนักพิมพ์

คราวนี้คุณพงศ์ศรณ์ ภูมิวัฒน์ นักเขียนสารคดีสงครามเมื่อฉมัง กลับมาอีกครั้งพร้อมต้นฉบับแปลกใหม่ คือแจ้งทางสำนักพิมพ์ว่า จะขอส่งเรื่องอิเหนาฉบับอินโดนีเซียให้พิจารณา

คุณพงศ์ศรณ์อธิบายว่า วางแผนร่างสารคดีเรื่องเคิร์ดไว้ แต่เนื่องจากขณะนี้เกิดเหตุการณ์หลายเหตุการณ์ติดต่อกัน ซึ่งจะทำให้ประวัติศาสตร์ของเคิร์ดเปลี่ยนไปอย่างใหญ่หลวง จึงอยากขอรอดูสถานการณ์อีกสักพักเพื่อให้สารคดีเรื่องเคิร์ดออกมาอย่างสมบูรณ์ที่สุด แต่เพื่อไม่ให้แพนๆ ต้องรอนานเกินไป จึงจะขอส่งต้นฉบับเรื่องนี้มาให้อ่านแก้คิดถึงกันก่อน

ครั้นถามถึงความเป็นมาเป็นไป ว่าทำไมนักเขียนสารคดีสงครามจึงเกิดมาเขียนถึงวรรณคดี คุณพงศ์ศรณ์อธิบายว่า ได้มีโอกาสอ่านเรื่องอิเหนาอินโดนีเซีย ชื่อ “หิกะยัต ปันหยี สะมิหรั่ง” ฉบับแปลโดย สมเด็จพระเจ้าฟ้าปิณฑรสุซุมพันธ์ กรมพระนครสวรรค์วรพินิต และพบว่าเนื้อหามีความแปลกพิสดารน่าสนใจ จึงนำมาถอดความเล่าเป็นสำนวนตลกขบขัน ลงในเพลงพงศ์ศรณ์ ภูมิวัฒน์ – เซซฐา ปรากฏว่าได้รับความนิยมเป็นอย่างดี มีผู้แชร์และวาดแฟนอาร์ตให้เป็นจำนวนมาก

ตอนที่ 1

ความแค้นของจีนตะหรง

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วในอินโดนีเซียโบราณ มีเมืองเมืองหนึ่งชื่อ เมืองดาหา ระตู (พระราชา) ผู้ปกครองดานั้นมีประโหมสุหรี (เมียเอก) ชื่อบุษบาหนึ่งหรัต มีเมียรองยศลิกูอีกคนหนึ่ง ชื่ออะไรก็ไม่รู้ เข้าใจว่ามีชาติกำเนิดธรรมดา แต่เซ็กซีมาก ระตูดาหาเห็นศกยภาพจึงรับมาเป็นเมีย

ประโหมสุหรีมีลูกชื่อจินตะหรา มีลิริโฉมงดงาม เกินหญิงใดๆ จนมีคำบรรยายว่า นาลิกดังกลิบกระเทียม นีวหัตถ์เรียวดั่งขนเม่น เพลาน่องดั่งห้องเมล็ดข้าวเปลือก พวงแก้มดั่งผลมะม่วงป่าห้อยอยู่ ...มันสวยยังงៃลอง จินตนาการตามแล้วก็นะครีบ (ในเวอร์ชันไทย บุษบาและ จินตะหราต่างเป็นเมียอีเหนา แต่ในต้นฉบับเป็นแม่ลูกกัน และจินตะหรา เป็นนางเอก)

สำหรับลิกูนันมีลูกชื่ออาหยัง นอกจากชื่อจะฟังดูบ้านๆ แล้วหน้าตา ยังธรรมดา นิสัยเอาแต่ใจตัว ซื่อจฉา หรือพูดง่าย ๆ ว่าเป็นนางอิจฉานั่นเอง

อาหยังถูกเลี้ยงดูอย่างตามใจมาตลอด เวลาอยากได้สิ่งใดก็จะไปกลิ้งๆ เรียกร้องกับลูก ลูกก็จะไปกลิ้งๆ เรียกร้องจากระตุตาทาต่อ ระตุตาทาเป็นคนหมกมุ่นในกามคุณ จึงมักโอนอ่อนยอมตาม

ครั้งหนึ่งระตุตาทาซื้อผ้าคลุมหัวราคาเท่ากันให้จินตะหรรักษ์กับอาหยัง อาหยังเห็นว่าของตัวนั้นเป็นสีน้ำเงิน ส่วนของจินตะหรรักษ์ชมพู นางนึกอิจฉาก็ไปกลิ้งๆ ใส่ลูกกับระตุตาทา มิใช่ระตุตาทาจะบอกว่ามันแพงเท่ากันก็ไม่ใช่ ในที่สุดระตุตาทาจึงจำยอมซื้อผ้าคลุมสีชมพูอีกผืนให้อาหยัง นับแต่นั้นมิของอะไรมาก็ให้อาหยังเลือกก่อน

อีกครั้งหนึ่งจินตะหรรักษ์กับอาหยังออกไปเก็บบุหงา (ดอกไม้) ด้วยกัน อาหยังเห็นบุหงง (นก) น้อยน่ารักบินผ่านมาก็ให้บริวารไปไล่จับ แต่จับอย่างไรก็จับไม่ได้ จินตะหรรักษ์เห็นเหตุการณ์ดังกล่าวจึงถอนหายใจแบบซิลล์ๆ แล้วตีดนิ้วเปาะเดียว บริวารของนางก็พุ่งไปจับบุหงงมาได้แบบนินจา

อาหยังอิจฉาที่พี่สาวได้บุหงงก็กลิ้งๆ ใส่จินตะหรรักษ์เพื่อขอเล่นกับบุหงงบ้าง แต่จินตะหรรักษ์ไม่ให้เพราะถือว่าบ่าวไพร่ตนเป็นคนจับได้

...เหตุการณ์เหล่านี้ทำให้อาหยังกับจินตะหรรักษ์มีความบาดหมางกันอยู่...

ต่อมามีราชทูตจากกรุงกูเรป็นมามายังเมืองดาหา ราชทูตบอกว่าเจ้ากรุงกูเรป็นนั้นอยากส่งจินตะหรรักษ์กับบุตรของตนชื่อระเด่น (เจ้าชาย) อิเหนา ผู้มีหน้าตาหล่อเหลาส่งงามมากที่สุดในเรื่อง อย่าวว่าแต่สตรีเลย แม้ผู้ชายมาเห็นระเด่นยังต้องมีใจพิศวาสรักใคร่ไม่สมประดี (เขาบรรยายอย่างนี้จริงๆ นะ ผมไม่ได้เขียนเอง)

ทั้งนี้กรุงกูเรป็นกับกรุงดาหานั้นนับเป็นญาติที่สืบเชื้อสายมาจากชาวฟ้ากะยาหงัน ร่วมวงศ์อัสัญแดหวา (วงศ์เทวดา) ระตุตาทาฟังข่าวดังกล่าวก็มีความยินดีนัก ตกปากรับคำจะยกจินตะหรรักษ์ให้ทำการตูลาหงัน (หมั้น)

ประโหมสุหรืกับจินตะหรา
ได้ยีนต่างก็ปลื้มปีติ
หัวเราะเป็นภาษามลายู
ดั่งคะลั๊กคะลั๊ก (เค็ย^{ฮู}ก เค็ย^{ฮู}ก)

อาหยังฟังทูตบรรยายถึงความหล่อของอิเหนาจนน้ำลายไหล จึงไป
กลิ้งๆ ให้ลิกูช่วยเอาอิเหนามาให้ตน ลิกูคิดอุบายไปหาหมอผีทำเสน่ห์ จนได้
ซานหมากเสน่ห์ยาแฝดมา

อีกทางหนึ่งลิกูยังเอาข้าวหมักใส่ยาพิษไปถวายประไหมสุหรี
ประไหมสุหรีรับประทานแล้วก็ขาดใจตาย

จินตะหราเห็นแม่ตาย จึงตกใจร้องไห้หน้าสงสารมาก ระตุดาหาคใจ
เช่นกัน หลังจากชำระความแล้ว ฟังว่าประไหมสุหรีตายหลังกินข้าวหมักของ
ลิกูก็โกรธจัด จึงชักดาบเดินไปจะฆ่าลิกู

ครั้งระตุดาหามาถึงห้อง ลิกูผู้เตรียมตัวอยู่แล้วก็เอาซานหมากเสน่ห์
ยาแฝดมากำไว้ แล้วแก้งนอนใส่เสื้อผ้าไม่เรียบริบร้อยให้ระตุดาหาเห็น “ออกอุระ
ประเทศซึ่งประดับด้วยวาปิกชิรากร ตลอดไปถึงมธุวาริชลาลัยคู่หนึ่ง” (หรือ
เรียกสั้นๆ ว่า นม)

ระตุดาหาเห็นนมก็หน้ามืด ลืมความโกรธแค้น
ไปเล่นจ้ำจี้กับลิกู หลังจากนั้นนอกจากจะไม่เอาโทษ
ลิกูแล้วยังยกย่องให้เป็นใหญ่แทนประไหมสุหรี

เมื่อลิกูเป็นใหญ่อาหยังก็เป็นใหญ่ไปด้วย จะกลิ้งเอาสิ่งใด แม้
เป็นเรื่องชั่วอย่างการลงโทษคนบริสุทธิ์ ก็มักได้รับการอนุมัติ

...ชะตากรรมของจินตะหราผู้เสียแม่
จึงตกอยู่ในความดำมืด...

ตอนที่ 2
ตุ๊กตาของอินเณา

กิริสดังได้สดับมา หลังจากลิกูแห่งดาวาวางยาพิชฆาประหมสุหรืตายแล้ว ก็ทำเสน่ห์เปิดนมโฆวระตุดาหา จนสามารถขึ้นเป็นใหญ่ มีความกำเริบเสิบสาน อาศัยอำนาจผู้จัดผู้ต่อต้าน ทำให้แผ่นดินวิปริตไปต่างๆ

สำหรับกำโหละ (เจ้าหญิง) จินตะหระา ซึ่งเกิดกับประหมสุหรืนั้น เหมือนนกปีกหัก ได้แต่ไปอาศัยอยู่กับมหาเดหวิ เมียลำดับรองของระตุดาหา ซึ่งรักนางเหมือนลูก

นอกจากจะต้องเสียใจจากการตายของมารดาแล้ว ยังต้องทนเห็นวันๆ บิดาเอาแต่ไปขลุกตัวอยู่ในตำหนักของลิกู โดยไม่ยอมพูดถึงเรื่องลิกูเป็นฆาตกร ทั้งที่มีหลักฐานมากมาย

หากวันไหนจินตะหระาทนคิดถึงพ่อมิได้ก็จำต้องบากหน้าไปตำหนักลิกู ใ้ลิกูกับกำโหละอาหยังเยาะเย้ยนางด้วยประการต่างๆ นั้นแหละถึงจะได้พบพ่อบ้าง

ตัดไปที่เมืองกูเรปัน ระตุกูเรปันคิดถึงการตุนาหงั้น (หมัน) ระหว่าง
อิเหนาบุตรตนกับจินตะหรา จึงให้อิเหนาทำของขวัญส่งไปให้คู่นั้น

อิเหนาได้ทราบข่าวความวิปริตของเมืองดาหามาก่อน รู้ว่าหากส่ง
ของดีๆ ไปให้จินตะร่าย่อมถูกอาหยงกั๊วแย่งเอา จึงคิดอุบายให้ช่างจัดทำ
ตุ๊กตาเด็กขึ้นมาสองตัว ตัวหนึ่งเป็นทองคำประดับเพชร อีกตัวหนึ่งเป็นเงิน
ประดับมุก

ตัวที่เป็นเงินนั้นอิเหนาให้ห่อด้วยผ้าแพรไหมอย่างดีเลิศ ส่วนตัวที่เป็น
ทองคำนั้นให้ห่อด้วยผ้าซั้วส่งไป

ครั้นของทั้งสองถูกส่งไปถึงเมืองดาหาแล้ว
ระตุดาหาซึ่งมีโศกวิโมกข์นักมิได้ระแคะระคายว่าทำไม
อิเหนากลับส่งผ้าซั้วปนมมาในของขวัญระดับรัฐ จึงนำ
ไปให้อาหยงกั๊วเลือกก่อน

อาหยงกั๊วซึ่งโศกวิโมกข์ต่ำเช่นกัน ก็หัวเราะดังคะลั๊กคะลั๊ก
(อุครริ อุครริ) เลือกของห่อผ้าไหม แล้วส่งห่อผ้าซั้วไป
ให้จินตะหรา

...จินตะหราเห็นห่อผ้าซั้วมาถึงตนก็น้อยใจเสียใจนัก แต่มหาเดหวี
สอนว่าเราเป็นลูก เขาให้อะไรมาก็ควรรับ นางจึงจำใจรับไว้...

ปรากฏว่านางต้องผิตคาดเมื่อเปิดห่อออกมา
พบกับตุ๊กตาทองคำฝั่งเพชร!
จินตะหราดีใจนักเพราะทราบว่
อิเหนาตั้งใจมอบมันแก่นาง
จึงเล่นกับตุ๊กตาด้วยความรักใคร่
ยึดถือเป็นสมบัติสำคัญที่สุดในชีวิต

ข้างฝ่ายอาหยังเปิดเจอตักตาเงินสวยงามก็ดีใจเหมือนกัน เดินถือมา
อวดจินตะหรา แต่กลับพบว่าจินตะหรมีตักตาทองที่สวยกว่าตนอีก!

อาหยังโมโหทราบว่ามีเหินาทำอุบายก็กลิ้งๆ ใส่จินตะหาร้องว่า “เจ้าพี่
โปรดเอาตักตามาแลกกันเถอะ เพราะน้องเป็นน้อง เจ้าพี่ต้องเสียสละให้!”

จินตะหราฟังก็ตวาดกลับว่า “ยังไงก็ไม่ให้ตักตานี้! เพราะเป็นของ
ตุนาหงั้นระเด่นอิเหนา และตัวเองก็ได้เลือกไปก่อนแล้ว จึงสงของเหลือเคน
มาแก่เรา”

อาหยังบังคับพี่ไม่ได้จึงเริ่มวงจรอุบาทว์แห่งการกลิ้ง
คือไปกลิ้งๆ ใส่ลิฎุ ลิฎุก็ไปกลิ้งๆ ใส่ระตูดาหาต่อ
บอกว่า “พระองค์ให้ของดีกว่าแก่จินตะหราเสมอ
เพราะเห็นนางเป็นบุตรีของประโหมสุหรีใช้โหมสะ
ส่วนหม่อมฉันมันแค่ลูกชาวบ้าน ยังไงก็ไม่มียศศักดิ์
จะทิ้งขว้างเมื่อใดก็ได้ ...ใช้สิ พระองค์ยอมเห็น
ลูกเมียหลวงสำคัญกว่านม!”

ระตูดาหาตกใจนัก จึงปลอบลิฎุว่าแท้จริงตนนั้น
จะเห็นนมสำคัญน้อยกว่าลูกเมียหลวงหาได้ไหม

เพื่อพิสูจน์สิ่งนี้ระตูดาหาจึงเรียกจินตะหราเข้าพบ แล้วบังคับให้มอบ
ตักตาทองคำแก่น้อง

จินตะหราเศร้าเสียใจก็ร้องว่า “เจ้าพ่อเอาแต่มีสุขกับฆาตกรฆ่าแม่
มิได้รักลูกแล้วหรือ? ...ของนี้เป็นของเหลือเลือกแล้วยังจะมาแย่งจากลูกไปอีก”

ระตุตาดาหาฟังดังนั้นก็โกรธจึงพูดว่าจะมอบตุ๊กตามาหรือเปล่า? หาก
ไม่มอบจะตัดผมจินตะหราเป็นการลงโทษ จินตะหรายังน้อยใจกว่าเดิมก็
กอดตุ๊กตาคุดคู่อยู่กับพื้น พลากร้องไห้ตัดพ้อพ้อ

ถึงขั้นนี้แล้วระตุตาดาหาที่ยังหน้ามืดตามัว หยิบกรรไกรแล้วเดินมาจิกหัว
จินตะหราขึ้น

...ตัดฉับๆ จนผมอันสวยงามของนางกุดสั้น!

ความครั้งนี้ชั่วร้ายจนฟ้าดินพิโรธ! ปรากฏอสุณีบาตกลางวันแสดๆ
แผ่นดินสะเทือนเลื่อนลั่น ไก่ขันดังตระระก๊อกก๊อกก๊อก ผึ้งสัตว์จตุบาททวิบาท
แรด กระชู่ ปู ปลา หมาคอร์กี้ ริ่งจากป่ามาทำร้ายผู้คนในเมือง

...หัวใจของจินตะหราก็แหลกสลายลงในการ
ตัดผมครั้งนี้...

ตอนที่ 3
จินตหราบ๊วยเลือด

หลังจากก้าโหละ (เจ้าหญิง) จินตะหระถูกลงโทษโดยพ่อซึ่งมีนเมา ด้วยมนต์เสน่ห์ของนมแล้ว ใจนางก็ให้ความทุกข์ทเวซ ปั้นปูนวุ่นวาย จนกลายเป็นความเคื่องคั่นแสนสาหัส

นางกลับห้องไปร้องให้ตั้งแต่รุ่งเช้า ตลอดอาทิตย์ตก จนถึงวันใหม่ ครั้นคืนสติ จึงคิดว่าอย่างไรก็ไม่สามารถดำรงตนอยู่ในเมืองดาหาอีกแล้ว จำจะต้องทำการมะจุมมะงาหระ (เดินทาง) ออกไปเสียให้พ้นจากที่นี่ ส่วนจะไปถึงแห่งใดนั้นก็แล้วแต่การบันดาลขององค์ปะตาระกาหลา (เทพเจ้า) เถิด

คิดตั้งนั้นก้าโหละน้อยจึงเรียกนางกำนัลคนสนิททั้งสอง นามว่า เกนบาหยัน และเกนส้าหังด (เกนแปลว่า นาง) พร้อมทั้งมนตรีทั้งสี่มาเข้าพบ แล้วกล่าวว่า

“ด้วยไม่อยากถูกข่มเหงรังแก เราจินตะหระ คิดมะจุมมะงาหระ ไปตามการบันดาลขององค์ปะตาระกาหลา”

“จริงหระ...” มนตรีบังคมทูล “จะดีหระพะยะคะ”

“จริงสิ” จินตะหราค่าว

นางกับมหาเดหวิ สองนางกำนัลและสี่มนตรีจึงปลอมกายเป็นสามัญชน
ลอบออกจากกรุงในวันนั้น โดยระตุดาหาซึ่งวันๆ ซุกอยู่กับภิกษุหาทราบไม่

ครั้งมะฆุมมะงาหารามาได้ถึงทำเลแห่งหนึ่ง มนตรีแจ้งว่าเป็นจุดกึ่งกลาง
ระหว่างกรุงกูเรปันและกรุงดาหาพอดี จินตะหราชจึงให้พวกเขาสร้าง
ปะสังคราหัน (พลับพลาชั่วคราว) ขึ้น

เพื่อสนองบัญชา มนตรีและนางกำนัลซึ่งไม่รู้เอา
เครื่องมือช่างมาจากไหนก็ช่วยกันตัดไม้ ถมดิน สร้าง
เป็นปะสังคราหันอันสวยงามให้เจ้านายประทับ

จินตะหราโสมนัสนัก เสด็จขึ้นพักดูวิธรรมชาติ รู้สึกครี้มอกครี้มใจจึง
สั่งว่า “นี่แน่ละลุงมนตรี ท่านจงสร้างเมืองขึ้นในที่นี้สักเมืองหนึ่ง เราจะเป็น
ระตุปกครองเมือง”

มนตรีซึ่งเพิ่งสร้างปะสังคราหันเสร็จกำลังเหงื่อแตกพลั่กๆ หันซ้ายหันขวา
ถามด้วยเสียงสั่นว่า “ตวนกู (ท่านเจ้า) จะให้ระหม่อมสร้างเมืองขึ้นจริงๆ หรือ?”

“จริงสิ เชื้อกษัตริย์ตรัสแล้วไม่คืนคำ” จินตะหราค่าว

มนตรีถวายบังคม แล้วพวกเขาซึ่งเป็นแรงงานมีกันอยู่หกคนก็พากัน
แยกย้ายออกขุดดิน ขุดต้นไม้ ก่ออิฐ ฉาบปูน ค่อยๆ สร้างบ้านขึ้นมาทีละหลังๆ
ในขณะที่จินตะหรากับมหาเดหวินั่งดู

เวลาผ่านไปไม่นาน
พวกมนตรีก็บันดาลมหานครอันโอ่อ่า
ประกอบด้วย ตึกรามบ้านช่อง
วัดวาอาราม ปราสาทราชวัง
คุณลอง กำแพง หอรบขึ้นมาได้ยังกับการ์ตูน
(เสียงแห่งเหตุผล: เข้มมันทำได้ไง!?)

จินตะหราเห็นเมืองสวายงามมีความปลื้มปีตินัก จึงแก้มองไปอาบน้ำ แล้วแต่งตัวแบบผู้ชายเดินกลับมา (เสียงแห่งเหตุผล: ไม่รู้หาชุดผู้ชายมาจากไหน เว้นแต่จึกจากมนตรีคนใดคนหนึ่ง)

กำโหล่น้อยในร่างขายนั่นหล่อเหลาสว่างงามมาก ทั้งมหาเดหวี เกนบาหยัน เกนสำหังติดเห็นแล้วต่างตะลึง ยกมือขึ้นไหว้ท่วมหัว เพราะนึกว่าเป็นองค์ปะตาระกาหลาจำแลงกายมา จวบจินตะหราชี้แจงว่าตนเป็นใคร นั่นแหละ ทุกคนถึงมีสติ निकออก (เสียงแห่งเหตุผล: ละครไทยมาก... นางเอก นมเท่าหัวยังนึกว่าเป็นผู้ชาย)

“ต่อไปนี่เราจะใช้ชื่อใหม่ว่า ‘ปันหยี สะมิหรั้ง’ (สะมิหรั้ง แปลว่า แปลง) และจะปลอมตัวเป็นชาย” จินตะหราประกาศ “และเราจะให้เกนบาหยันกับ เกนสำหังติดเปลี่ยนเพศเป็นเพื่อนเราด้วย” (เสียงแห่ง เหตุผล: พวกเม็งทำไปทำไม?)

เกนบาหยันกับเกนสำหังติดรับบัญชา จึงไปแย่งเสื้อพวกมนตรีมาอีก พอแต่งแล้วก็มียุบเป็นนายทหารกล้าสว่างงาม ได้ชื่อใหม่ว่า กุตาประวีระและ กุตาปะรันจา (กุตา แปลว่าม้า สามารถนำมาใช้เป็นคำขึ้นต้นชื่อผู้ชาย แสดง ความเก่งกาจ ทำนองบุรุษชาติอาชาไนย)

...เสร็จแล้วจินตะหราจึงไล่พวกมนตรีกลับเมือง...

====เหตุผลของเรื่องนี้
ก็ได้ตายลงนับแต่บรรทัดนี้ด้วย====

(เสียงแห่งเหตุผล: อ้อก...)

เพื่อเสริมสร้างมหานครแห่งใหม่ของนาง ปันหยี สะมิหรั้ง ได้สั่งให้
กุดาประวีระและกุดาปะรันจาออกไปเฝ้าหน้ากำแพงเมือง หากพบเห็นใคร
เดินทางผ่านมาให้ปล้นฆ่ากวาดต้อนมาเป็นทาส

...ไม่ต้องสนใจว่าเป็นผู้ดีมีสกุล หรือคนลำบากยากจนอย่างไร จินตะหราช
ยินดีรับหมด เพราะตอนนี้กำลังต้องการเพิ่มประชากรให้สร้างเมืองใหม่ จึง
หยวนๆ รับพวกไพร่แซมๆ ผู้ดีมาบ้าง...

กุดาประวีระและกุดาปะรันจารับคำสั่งออกดักปล้นผู้คนที่สัญจร
ผ่านทางนั้น ไม่เว้นว่าจะจะเป็นชาวกูเรปันหรือเมืองไหน หากใครไม่ยอมเป็นทาส
ดีๆ ก็ฆ่าเสียสิ้น

คราวหนึ่งมีคาราวานพ่อค้า ถูกกุดาททั้งสองดักได้ พวกพ่อค้าไม่ยอมแพ้
ลุกขึ้นต่อสู้ ถูกกุดาททั้งสองฆ่าตายหมดแล้วลากเอาลูกเมียไปถวายเป็นปันหยี

...ก็ไม่ว่ากันว่านางกำนัลพวกนี้เอาฝีมือการรบ
มาจากไหน ตอนต้นเรื่องยังหึงมๆ เล่นเก็บดอกไม้
อยู่เลย...

...แต่ที่ประหลาดกว่านั้นคือ หลังจากลูกเมีย
พ่อค้าเห็นรูปโฉมปันหยี สะมิหรั้งแล้วกลับเคลิบเคลิ้ม
งมงายไปด้วยความหล่อ สัมความแค้นของพ่อและ
ผิวไปจนหมดสิ้น ต่างยอมมาปรนนิบัติปันหยีโดย
บึกตึบักดี (ภักดี)

ปันหยีดำเนินการล่าทาสมากขึ้นๆ นานวันเข้าเมืองอันเคยมีประชากร
อยู่สี่คนก็กลายเป็นนครอันคึกคัก มีเสนามนตรี นักร้องนักแสดง ข้าทาส
บริวาร ช่างฝีมือ เกษตรกร และ Ecosystem ของตนเอง

...ทั้งหมดยอมศิโรราบสวามีภักดีด้วยหลงใหลในความหล่อของ
ป็นหี...

ในลักษณะดังกล่าวกำโหล่ผู้นำสงสารจึงกลายเป็นจอมมารผู้ชั่วร้าย
และภัยคุกคามสำคัญของบ้านเมืองโดยรอบ ถูกตั้งฉายาว่า กะละหนา (โจรชั่ว)
มีชื่อเสียงฉาวโฉ่ เป็นที่หวาดกลัวทุกหย่อมหญ้า แม้เด็กน้อยได้ยินชื่อก็จะ
หยุดร้องไห้

จินตะหราได้อำนาจมากขึ้นก็มีความกำเริบเสิบสาน คิดการยึดครอง
โลก โดยเล็งจะเริ่มยึดเมืองมณฑลวันซึ่งเป็นเมืองเล็กๆ อยู่แถวนั้นก่อน

โอ... ใต้เงาอันชั่วร้ายของนางเอกอย่างนาง
ชะตากรรมของปวงประชามลาญจะเป็นอย่างไร